

1. fejezet

Gabriella hanyatt fordult. A plafont bámulta. Azt képzelte, hogy ő is képeket lát, ameddig fel nem fogta a szeme előtt pergő, kéretlen mozit: ahol sikoltozott, lőttek rájuk, és egy kés feszült a nyakának.

Hirtelen már nem is tűnt olyan vonzónak, hogy ez ne csak képzet legyen.

A kanapén ülő nővéreire sandított, aki tizenhat évvel volt idősebb nála. Aki – elméletileg – boszorka volt. Akkor is, ha soha semmi csodát nem mutatott.

Sőt... A nő kínosan került mindent, ami a varázslatra akár csak emlékeztetett. Mégis az oldalára lett tetoválva egy pentagramma.

A felkarján meg egy túlságosan valóságghú kígyó figyelte a világot. A földön hentergő húga elkönnyvelte, hogy az ő képzelete túl élénk, és – valószínűleg – a nővére csupán kissé bevállalós lehetett kamasznak.

Hogy utána ridegnek tűnő, végtelen céltudatos és önálló jellem legyen.

A kistestvére sosem tudta eldönteni, hogy szeretne-e ilyen lenni. Hogy ez jó megoldás-e elviselni az életet. Akkor is, ha azt különösen nehéznek találta. Minden bizonnyal a nővére is.

Mindent kibírni, holott a küzdelmeket igyekeztek elkerülni.

Gabriella nem volt biztos benne, mennyire jó ez a taktika: nem jobb néha egy keményebb csapással rögtön véget vetni a viszontagságoknak, mint folyamatosan

készenlétben állni? Vagy éppen - álszent módon - kegyetlen lett volna ez a véleménye? Talán, mert úgy, kistestvérként neki lett volna könnyebb?

Ő sosem érezte magát ennyire keménynek, hogy néma daccal, mindössze tétlen viselje a sorsot. Olyannak sem, aki még a partnere nevét sem szívesen ejti ki, mert „*ő ugyan senkinek nem cicája*”. A fiatal - éppen tizenhat múlt - lélek nem értette, miért vállalhatatlan egy annyira szexi, és igazából kedves pasi.

Még akkor is, ha nem érezte a nővérehez valónak...

Valamiért csak évek óta együtt hetyegtek...

Bár azt el kellett ismernie, hogy nem ilyenek képzelt egy igazi kapcsolatot. Ő sokkal több érzelmet vizionált bele. Nem, mintha már lett volna ebben része. Kalandban. Abban igen.

Még kavarásban is. Néhány hétig, esetleg hónapig. Viszont nem évekig... Annyi ideig neki nem volt elég pusztán a kék és a melegség. Ő lelket akart, bókokat, gondolatokat, összetartozást és valódi közösséget.

Olyat, amiben tudod, merre jár a párod kedd este.

Nem olyat, amikor kinyomod a telefonod, és a kanapé másik felére rakod. Valószínűleg öntudatlanul, mivel ennyire nem érdekel. Még inkább bosszant? Akkor minek ment át hozzá hétről-hétre?

Gabriella elgondolkozott, hogy ennyire rosszul ismeri-e a saját testét? Azért hiszi, hogy bármely pőre érintés ugyanakkora kéjt okoz, mert a fiúk eddig mindössze lapogatták, nem is kényeztették?

A nővére talált valami többet, ami ugyan nem volt szerelem, ám megérte az időt és az energiát? Vagy csak ennyire nem bírta elviselni a magányt? Az a nő, aki anyja helyett kősziklaként adta az alapot, amire építhet.

Akkor is megingathatatatlannak tűnt, ha a húga tudta, hogy taposta eleget az élet.

Ám Alinán soha semmi nem látszott. A szeme sem rebhent. Sosem tűnt bizonytalannak. Most is könnyedén állta az őt figyelő tekintetet. Gabriella inkább elkapta a sajátját, és a telefonját kezdte tanulmányozni.

Ahol a barátai hívták.

Alina soha nem ment sehová. Mintha nem lettek volna barátai. Pedig a szülei régi beszámolóí alapján, sokat járt el kamaszkorában. Viszont addigra... Egyedül egy Nicole nevű vámpírral beszélt rendszeresen.

Vele is főleg a neten...

Akárha kivonult volna a társadalomból, olyan visszahúzódón élt a munka-otthon-szerető szentháromságában. Állandóan a pillanatban és a közeljövőben. Soha, semmit nem mesélt a múltjáról.

Bárhogy kérdezgette a húga.

Aki pedig szerette volna igazán megismerni a nőt, akire felnézett, és akitől a lehetőséget kapta egy jobb életre. Ugyanis a szülei - nagyjából a nő érettségije után - visszavonultak vele vidékre.

Ők is eltűntek a világból, hogy visszaköltözzenek a nevet sem érdemlő, apró, vidéki faluba, az ikerház másik felébe, ahol az unokafivére lakott a feleségével. Aki szintén boszorkány volt, és szintén nem mesélt semmit.

Soha.

Vagy csak előle titkolóztak volna a felnőttek?

A teremtés mély sóhajjal kinyújtózott. Ezzel megmutatta, hogy az apja családjára jellemzően milyen sudár. Már most egy fél fejjel az alacsony nő fölé magasodott.

Hátrarázta a diószín tincseit. Azok végigfolytak a szőnyegen. Szép esztétikusan. Tudta, mert ellenőrizte az előlapi kamerában, ugyanis ő nem volt elég magabiztos, hogy ne figyeljen magára.

Vagy elég keserű...

– Új szabályok lesznek – szólalt meg a kanapén a nő, ahogyan felnézett a laptopból.

Hosszú – egyébként tiszta kóc –, tejcokoládébarna hajának tincsei az arcába csúsztak, miközben lehúzta a fejhallgatót. A szeme vörösen csillant.

A hallgatóját most nem emlékeztette olvadt kakaóra, akárhányszor is végigasszisztálta már a szentimentális ömlengést a beszélő szelíd, kedves pillantásáról.

Arról a pillantásról, amivel most ölni tudott volna...

Aztán pislogott; a fekete, még mindig hosszú pillák keverték egyet a levegőn; és a – több mint harminckettő évnek a fordulóját megnézett – tekintet már csak aggodalmasnak tűnt, nem dühösnek.

Az ideálisnál kissé vastagabb – és talán nem elég íves – szemöldöke hitetlenkedve emelkedett, ahogyan visszagondolt a hírre. Ettől már vonalak rajzolódtak a homlokán.

Sietve ellazította, mégis túl későn, mert a karcok egyelőre ott maradtak. Fél kézzel, kényszeredetten megdörzsölte a szemhéját.

Az inkább lilás, mint rózsaszín szája alig láthatóan megremegett, hogy felzaklatta magát. A másik is csak azért vette észre, mert már két éve vele élt, így megtanulta, mit kell keresnie. Ez aggasztotta.

A nővére nem volt kiborulós fajta...

– Mi történt? – kérdezte az eddig a telefonján matató fiatalabb leány.

Aki az olcsó, tucatgyártott szőnyegre fektetett fejjel, a puszta laminált padlón fetrengve próbálta eddig valahogy túlélni – a klíma nélküli lakásban – a gyilkos nyári meleget. Felült. A sötét tincsei a hátára hullottak.

Szép rendezetten; nem úgy, mint a vére lobonca.

A szemük így is hasonlított. Az elárulta őket. Akkor is, ha a fiatal esetén – a nővére kissé kerek vonásaihoz képest – egy királynőibb és szögletes arcból pislogott. Mégis ugyanaz a szempár fixírozta a világot.

Kissé talán dacosan. Elvégre testvérek voltak.

Akkor is, ha sok mindenben nem hasonlítottak: ha a nővér sosem bírta elviselni a géllal formázott körmöket, amikkel most – az inkább leány, mint nő – kamasz hátra fésülte a testvérénél sokkal dúsabb hajzuhatagát.

Aki a jóval törékenyebb testének azért még láthatóan izmos vállában a kötegek fodrozódtak a feszültségtől. Az

idősebb a kanapéra sandított. A leány egy pillanatig makrancosan összeszorította az édes, hibiszkuszszín száját, aztán megadta magát, és felült.

Engedelmesen a képernyőre bámult, ahol egy bulvárhír fogadta, hogy egy pornósztárnőt széttépett a metahumán partnere. Mivel megcsalta. Oké... elég durva volt, ám a leány nem értette, miért érinti ez őt.

Ami azt illeti, a nővérét sem.

Mire a nő lentebb tekert a komment szekcióba, ahol a szokásosnál sarkosabban sikerült a fröcsögés arról, hogy a nem emberi lelkek igazából külön faj, és nem kéne, hogy a társadalom részei legyenek. A leány még mindig nem tudta, ez miért fontos...

... amíg észre nem vette a kommentként becsempészett képsorozatot, amiben egy militáns, szélsőjobbos csoport keresett új tagokat. A Védelmesők. Akik elkezdik járni a városokat, hogy vigyázzanak a „normális emberekre”.

– Mondom, mi lesz – artikulált túlságosan feszesen az idősebb nővér. – Kezd egyre eldurvulni ez a hisztéria. Nem kell, hazaköltözz anyuékhöz...

A leány elsápadt. A világvégi szeglet – ahonnan a családjuk származott, és ahova a nyugdíjas szülők visszavonultak – a rémálma volt.

Akkor is, ha igazából az élete nagyobb részében boldogan élt velük, amíg két évvel ezelőtt fel nem költözött a fővárosba a nővéréhez. Aki az egyik neves egyetemen tanár...

...volt...

Egy éve valamiért felmondott, és azóta egy szakadt közepsuliban tanított gimiseket biológiára. Ahelyett, hogy – a doktorija szerint – génterápiákkal foglalkozott volna.

Igazából, csak azért nem emigrált külföldre a félig elsüllyedt társadalom egyre hevesebben hánykolódó hajójáról, mert a húgának is meg akarta adni az esélyt a vidéki alsóközéposztályból való kiugrásra.

Márpedig sokkal jobb iskolák voltak a fővárosban...

A testvére tudta ezt. Hálás volt érte. Mégis... kissé csalódott lett erre a felütésre, mivel mindig abban reménykedett, hogy a nővérel inkább buli lesz együtt lakni, mint felügyelet. Erre kapott egy kőkemény szabályrendszert, amit a nő kitaposott belőle:

1. A jegyeid a legfontosabbak. Bármit csinálhatsz, bármikor, de reggel, hétköznap hatkor kelés van, fél hétig jóga, és hétkor itthonról indulsz a suliba!

2. Hétfvégén – akárhol vagy – nem merül le a telefonod, és nem nyomod ki a nyomkövető appot! Cserébe én sosem kereslek. Vasárnap este hatra itthon vagy... nagyjából józanul!

3. MINDIG van nálad óvszer! A zsebpénzből a hátsó zsebbe rakott részt sose költöd el! Az vésztaxi összeg!

4. Nem csapjunk szét magunkat annyira, hogy fekete lesz egy este! Nincs keménydrog!

5. A mosogatás és a szemétlevitel a tiéd. Minden hónap harmadik hétfvégéje nagytakarítás. Ha programot akarsz csinálni, előre megbeszélve elcseréljük egy másikra.

6. Minden hónap negyedik hétfvégéjén anyuékkal vagy. Péntektől-hétfőig. Minden nap egyszer lejelentkezel náluk is, mert megbecsülöd, hogy ekkora bizalmat szavaztak neked az egyetem előtt.

7. Nem bűvészkedünk!

Utalt könnyedén az általa is behatóan ismert, némileg szektás hangulatú boszorkányságra.

Aminek bizonyítéka – egy túlságosan élethű mamba képében – ott virított a felkarján. Vagy éppen az ezer varázslatos csillámmal felragyogó szemében, ha elragadták az érzelmei. Ami néha sárga-zöld, néha vörös, máskor meg normál barna volt.

Amikor a húga felvetette, hogy nemcsak őt érdeklik a sámáni praktikák, a nővére elutasítóan megcsóválta a fejét, és erélyesen rákérdezett: mégis miért lenne ilyesmire szükség?

A kisebb leány ezt nem tudta, csak azt, hogy egy teljes polc van tele régi könyvekkel, amiknek egy része talán kelta...

– Szóval, Elli... – becézte a nővére, hogy kicsit elvegyen az élből. – Mától a bulikba érted megyek autóval. Nem fogsz éjjel egyedül grasszálni az utcán, vagy a meta haverjaiddal...

A fiatalabb testvér a lélegzetét is visszafojtotta. Tisztában volt vele, milyen csökönös a nő. Hogyha egyszer kimondja, utána már hiába rimánkodik. Gyorsan átölelte a vére karját.

Félelem nélkül simította az arcát a talán túlságosan izmos, mégis puha váll selymes bőrébe fagyott kígyóra, ami mintha mindig egy kicsit pulzált volna, amikor hozzáérték. A nő ítéletet hirdetett:

– Úgyhogy az az új rendszer, hogy szépen megírod nekem a címet, és hogy mikorra menjek. Amint odaérsz. Én a kért időpontban ott leszek, és a csontjaidat is elroppantom, ha közbe' te értesítés nélkül elmentél másik helyszínre.

Ez nem volt rossz alku.

– Persze, 'Lina – biccentett a hűg.

Mire a beleegyező kapott egy hajsímogatóst. Aki sejtette, hogy majdnem tizenhat évesen kissé idős ehhez, ám akkor is lehunyta a szemét, és élvezte a gyengédséget. A nő is. Haloványan elmosolyodott. Hosszan kifújta a levegőt.

Annyira szeretne volna, ha ez a pillanat nem jön el. Ha tényleg békésen tudnak integrálódni a társadalomba azok az egyének, akik eddig is benne éltek: vámpírok, tündérek, alakváltók. Akik évezredekig képesek voltak meghúzódni, azonban éppen tizenhat éve – egy tragédia folytán – fókuszba kerültek.

Aztán jegyzékbe, mert már nem tagadhatták a létezésüket. Az a felvétel minden cáfolatot elégetett. Szó szerint. Ugyanis azt ábrázolta, ahogyan egy wica boszorkány felgyújt egy kisebb csapatnyi radikális „norm”-ot.

A fiatal megismételte a sóhajt:

– Elfogadom, mert mást nem tehetek, de csak emlékeztetnélek, hogy te is metákkal buliztál az én koromban...

A nő tudta ezt, hiszen pontosan emlékezett...

Nem volt még egy lélek, aki egy fesztiválon könyvet olvasott. Állva. A sorral araszolva. A másik kapunál befelé sodródó, túlságosan fiatalnak kinéző férfi csak azért pillantott oda a csupa feketeség, vállalhatatlanul külön kamaszlányra.

Acélkék – kissé talán húzott – szeme rosszállóan hunyorgott a fehér arcán, a halovány pillák árnyékában. A hasonló színű, vastag, bár talán lányosan ápolt szemöldöke kétkedően eltűnt a tökéletesen beállított, inkább szőke, mint barna, félhosszúra hagyott hajban. A húsos alsó ajka önkéntelen moccanat volna egy mosolyra, ahogy felismerte a borítót.

A leány egész konkrétan egy Asimov kötetet szorongatott...

– Csillag! Azt ígérted, hogy nem leszel végig ilyen – szolt az olvasóra egy tündérszép vörös.

Szó szerint. A törékenységről üvöltött, hogy tündér, ahogyan a sárga-zöld-kék szemével felpillantott, abban sok ígéret volt. Nem mind biztató.

Nagyhatalmú nemesnek tűnt a színes leplekbe burkolózott, éteri gyönyörűség, akin még az sem bírt rontani, hogy üvöltően mesterséges pirosra mázolta a kissé csigás végű loboncát.

A szólított mégis félelem nélkül felemelte a mutatóujját, miközben kezesen lépett, amerre a mögötte magasodó barna, göndör vámpír hölgy a vállánál terelte. Akiben annyira bízott, hogy fel se pislogott.

Pedig – habár nem volt gyenge – a hátánál az a tényleg keveset élt lélek nem versenyezhetett volna a mindig gyermeken ártatlannak tűnő, ám valójában vén tündérrel.

A leányka mégse méltatta figyelemre, miközben flegmázott:

– Megmondtam, hogy még végigolvasom ezt a fejezetet.

– Másodszorra! Mi ilyen érdekes ezen, amikor itt vagy a világ legizgalmasabb helyén? – csattant a vörös szépség.

Furcsamód mégsem nyúlt a könyv után. Mintha az valami tabu lenne. Vagy mintha félne az alacsony, talán a mostani közízlésnek kerek – vagy inkább nőies? –, szembeötlően homokóra leánytól.

Aki fel sem sandított a lapokról.

A festett hollótincsek lezúdultak az arcába. Elbújt. Akkor mégsem volt erős? Mi volt ez a lány? Vámpír nem lehetett, hiszen a másik sorban várokozó, tényleg királyi holdvér gyermek mindenképpen találkozott volna a kasztjából egy olyan erős leánnyal, aki dacolhat egy tündérhercegnőnek tűnő, más udvarbéli főnemessel.

Akkor mi volt? Alakváltó? Másik tündér? Ennyi szagban a szemlélőnek látnia kellett volna a dacos tekintetét, hogy el bírja dönteni. A sima, kissé kreol bőr és az eltakart fül nem adott jó távpontot.

Pedig a férfi kíváncsi lett volna egy másik, antik sci-fit olvasó metára.

– Azt ígérted, nem fogtok piszkálni – sóhajtott a kicsike.

Valami idegen ízű hatalom gomolyodott ki a szavakkal. Mintha egy kötés lenne. A teremtés felemelte az arcát. Égi, ezüst fény kavarodott a szemében. A nyakába kötött bőrszíjon függő pentagramma megcsillant.

Akkor egy wica volt? Ebben a korban is létezett olyan hatalmas, aki egy tündérral is ellenkezhetett?

Aki mellett egy másik, borzas, punknak kinéző, üvöltően emberi leány felkacagott. Csettintett, mire a nem túl szoros kötés darabokra hullott.

Ketten is voltak? Mintha barátok lettek volna. Mind a négyen. Tényleg... Furcsa volt embert és metát igazából keveredni látni. Akkor is, ha elméletileg ez volt a – burkolt – célja a fesztiválnak, amit egy csapat okkultat játszó ember rendezett.

Akik közül akkor voltak tényleg varázsosak. Akkor – a szemlélő azt feltételezte – a beígért agresszió kötő átok is igaz lehetett. Ezek szerint, ezért kértek a kapunál a kedves arcú, fiatal hölgyek egy vércseppet a bejutóktól. Ha a férfi lehunyta a szemét, a lelkében látta a vörös villanásokat, ahogyan a kör újra meg újra magába fogadta az esszenciákat.

Meglepően jó munka volt. Salem óta ilyenről még csak nem is hallottak a fajok. Mondjuk, ha valóban így volt, már érteni lehetett, hogy miért nem fél a nagyok közé tévedt kicsike...

Akit most megpróbáltak jobb belátásra bírni:

– Te meg azt, hogy esélyt adsz az egésznek! Hogy pasizol, mert a „normális” fiúkkal nem jössz ki – replikázott a vörös törékenység tüzesen. Karcsú ujjainak hegyes körmeivel mutatta az idézőjelet. – Tessék! Itt majd legázolnak a megfelelő fiúk.

– Én egy olyan szociopatát sem látok, aki olvasna a sorban. Mind normális, bulizó, tucát lélek – söpörte el a felvetést koravéne a leány.

Aki – ezek szerint – valami nagyon sajátos jelentést társított a normálishoz. Bár tulajdonképpen igaza volt. Attól függetlenül, hogy mit ettek, vagy teleholdkor átváltoztak-e,

átlagos, bulizó fiatalok gyülekeztek megünnepelni a különbözőségeket.

Egy világvége hegyre felszorult, már nem működő táborban, amit a természetboszorkák találtak, és kötöttek meg. Ahova az ígéret szerint mindenki bejöhetett: meták, feketék, romák, melegek, heterók, fiúk és lányok, hogy néhány napig félelem nélkül szórakozzanak egy elfogadó, védett légkörben.

– Legalább a fejed emeld fel! Könyörgöm! – modulált a tündér. Kissé hisztérikusan.

A könyv pajzsként mozdult a kért testrésztől. Szó szerint teljesítette a kérést. A szépség kínlódván sóhajtott. A másik boszi már teli szájjal röhögött. A nyelvében a piercing fémesen csillant. A lány mögött álló vámpír megcsóválta a fejét:

– Hagyjuk békén, még két oldala van!

– Vaaagy, hagyjatok végig békén! Nem bulizni jöttem, hanem támogatni titeket. Ti akartatok végre nyugodtan keveredni – pislogott ki mégis az olvasó a tündérre. – Azért van ez az egész...

Most, hogy a felemelt kézzel lecsúszott a hosszú ujjú, fekete, lenvászon blúz mandzsettája, a kukkoló meglátta a szervezők fehér karszalagját. A szemlélőt ez nem lepte meg, mert tudta, hogy boszorkák hozták össze az egészet, mint a két létezés közvetítői.

Akik saját magukban találták meg a másságot.

– Kiborítasz. Komolyan! – sikkantotta az éteri nemes.

A teremtés válaszul vonogatta a vállát. A melle ettől ugrált. A leselkedő szeme megakadt az oldalról kilátszó

kulcscsont feletti árkon. A mellette araszoló öccse követte a nézés irányát. Az övétől kékebb szeme egészen elsötétült megvetésében. Megcsóválta a fejét. A bátyja nem értette.

Akkor neki nem tetszett az a leány?

– Elég rátarti, nem? Egy pillantásra sem méltatja a többieket – húzta el a csókolni való száját a fiatalabb fivér, aki elvárta volna a csodálatot.

Valószínűleg – mivel herceg volt – megszokta. Valószínűleg – mivel fiatal volt, még – nem unta el. A testvérének kifejezetten tetszett, hogy a leány nem vágyik senki elismerésére, mint a legtöbb, sorban domborító szépség, aki szinte követelte a figyelmet.

– Nem tudom, mire beképzelt, amikor abból a társaságból köbő’ mindenki szebbnek, vagy hatalmasabbnak tűnik nála – ítélkezett tovább a fiatal holdvér.

A bátyja nem így érezte, amikor a leány felnevetett kínjában, és megvillantotta a csontfehér fogait. Amik szabályosak voltak, bár közel sem gyöngyfogak. Amikből kifejezetten érdekes szavak záporoztak:

– Meli! Ne csináld! Te pasizol kettőnk közül. Chloé a kihívóan morcos, Ronie meg a tüneményes. Ez a felosztás. Én a simán semmilyen vagyok, akit senki nem vesz észre mellettetek – karolt bele a tündérbe.

Ez nem volt igaz. Csak körülöttük legalább öt fiú a beszélő fenekét bámulta. Eddig. A kötés ki nem mondott tartalma olyan erőre sikeredett, hogy azonnal elfordította a gyenge lelkeket, és már a másik hármat szuggerálták. Még a szemlélőnek

is kellett egy másodperc, mire visszatért az engedelmesen továbbugrott szeme.

Az öccse is észrevette:

– Jó, az utolsót visszaszívom. Talán nem gyenge a csaj, de akkor is csak egy ember.

– Nem úgy van, hogy nem beszélünk ilyeneket? Hogy békekötésről akarunk puhatolózni? – sóhajtott a bátyja.

– A többiekkel... – javította ki élesen a fivérét.

– Akik között ott vannak az emberek, akik fontos láncszemei a békének.

– Ezzel a nézetekkel nem leszel népszerű – figyelmeztette a fiatalabb.

– Megharcolok az igazamért, tudod – szinte sziszegett.

Az agresszió gondolatára is megnyúltak a szemfogai, mire a másik sorban a lehetetlen boszorkány sóhajtott kínlódván:

– Lehetne, hogy nyugi lesz? Komolyan! Három lépésre vagyunk a bejutástól – szólt kicsit hangosabban.

Utána már a kör – elméletileg – megakadályozta a fizikai torzsalkodást. Ez volt az ígéret. Amit – habár nagyon sok átokverő összedolgozott ezért – még mindig nem teljesen hitt el a népség, akik az évszázadok során megszokták az állandó készültséget.

Bár az idősebb hercegnek most gyanús lett valami: hogy ez most különös együttállás, hatalmas emberi-lelkekkel. Vagy ő gyengült el a napon, mert az a sandítás ki akarta égetni a lelkéből a kételkedést.

Az egy királynő tekintete volt.

– *Jól van! Nem morcoskodom – emelte fel a kezét megadóan a tündér.*

A boszorka újra sóhajtott, és megtolta befelé magukat. Simán átmehettek ellenőrzés nélkül. Még a többi kapun álló leányka biccentett nekik, mire az egyiknek a teremtés hanyagul odadobott egy ezüstkeresztet. Konkrétan annyi hatalommal töltötte fel, hogy szagos csíkot húzott a levegőben.

Még a leány mögött álló vámpír is felhúzta az ajkát a fogairól.

– *Nem is, mert már megvan az első áldozatod – követte a kérdéses boszorka a tündér nézésének az irányát. – Add a sátrad, majd felverem! – nyújtotta ki a kezét.*

A tündéri uralkodó jutalmul rávillantott egy csillámos mosolyt. Nyomott egy puszit a leánynak, és ellibbent összetörni egy újabb szívet. A teremtés meg nyögve a vállára vetette a nála nagyobb motyót. A másik hatalmas, és súlyos túrahátizsák mellé.

– *Tuti, ne vigyem? – sorakozott mellé a vámpírja.*

– *Vagy egyenlőség van, vagy nem. Elbírom – ellenkezett, miközben hagyta, hogy a barátja egyenesbe segítse.*

A leselkedő önkéntelenül elmosolyodott ezen a gyermeketagségen.